

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 228.

Anden Session.

63de Møde.

Lørdagen den 11te Januar.

(Forts.)

Ordføreren: Jeg ønskede nu om muligt at gjøre en Ende paa de høitrvædende Tøner, hvori der er blevet talt. Jeg troer, at man meget let vil blive enig om, at i hvad der fra Udvalgets Side er fremkommet i denne Sag er der saa langt fra at ligge nogen som helst fjendtlig Tendents mod Theatret, at det tværtimod maa siges, at ethvert Forslag, der er fremkommet, idetmindste i Hensigten, har været gunstig stemt mod Theatret. Dette maa jeg paa det Bestemteste erklære, saavel paa mine egne som paa Udvalgets Vegne, og jeg kan derfor ikke troe andet, end at de ærede Medlemmer, der have talt saa stærkt derimod, og have villet belære os saameget om Theatrets Nødvendighed og Fortrinlighed, have misforstaaet vort Forslag (Nei!), og at denne Misforstaaelse atter har fremkaldt disse saa store og alvorlige Betragtninger, saa at de, uden Hensyn til den Motivering, jeg har givet af Udvalgets Anskuelse, ikke have kunnet beholde disse store Tanker for sig selv, men nødvendigviis maatte udtale dem. Jeg maa altsaa gjentagende erklære, at ethvert Forslag, som er stillet af Udvalget, er stillet i den Hensigt at fremme og understøtte Theatret, i den Hensigt at opmuntre og tilskynde den Bestyrelse, som findes for Theatret, til at gjøre Anstrengelser i den Retning, som vi have tænkt os; thi, mine Herrer! man maa dog heller ikke være saa blød i den Henseende, som det synes mig, at flere Medlemmer ere tilbøielige til at være, som om Theatret var en Institution, der aldeles var hævet over ethvert Hensyn til det Deconomiske (Hør!). Det er tværtimod en Institution, som staaer i

en meget nær Berørelse med det Deconomiske, og naattet det naturligiis ingenlunde skal fragaas, at et Theater, som skal virke under de Forhold og under de Betingelser, som det kongelige Theater, ikke kan gjøre Regning paa en saa gunstig Balance som et Theater, der ikke behøver at tage ogsaa kunstneriske Hensyn, saa er det dog ganske vist, at selv et Theater som det nærværende ogsaa i materiel Henseende maa søge at komme paa en nogenlunde gunstig Fod. De kunne være visse paa, mine Herrer! at de Nar, hvori vort Theater faaer en bedre Indtægt, ogsaa ville være de, hvori der er arbeidet med størst Flid og med meest Held. Det vil ogsaa ved en opmærksom Betragtning yderligere vise sig, at Udvalget ikke har foreslaaet, at Theatrets Udgifter skulde nedsættes, men at dets Forslag egentlig gaaer ud paa, at Indtægten bør forhøies, ja Udvalget er end ikke blevet staaende herved. Jeg tillod mig nemlig paa Udvalgets Vegne at antyde visse Veie, som Theatrets Bestyrelse kunde gaae i den Henseende; det er naturligviis kun enkelte af det store Antal, som Enhver vil indromme, at der staaer til Theatrets Bestyrelses Disposition. Jeg kan ikke nægte, at det har overrasket mig særdeles meget, af den ærede Cultusministers Mund at erfare, at Theatrets Bestyrelse havde erklæret sig uvillig til at gaae ind paa nogetsomhelst af disse Forslag. Den har derved, efter min Anskuelse, erklæret, at den ikke saa sig istand til at forøge Theatrets Indtægt, og dette er ikke nogen Erklæring, der taler i denne Bestyrelses Faveur; thi, dersom det tydeligt blev følt af den, at det, at den maa tilveiebringe en forøget Indtægt, er en Pligt, den har mod Statskassen, saa vilde den sikkerlig ogsaa finde Midlerne dertil. Jeg maa i den Anledning gjøre opmærksom paa, at med Hensyn til de Forslag,